

Semne ale naturii divine

Sabat după-amiază

De memorat:

„Isus i-a zis: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” (Ioan 11:25,26).

Biblia spune clar că Isus Hristos este Fiul veșnic, una cu Tatăl, care nu a fost născut sau creat. Isus este Cel care a creat tot ce a fost făcut (Ioan 1:1-3). Prin urmare, Isus a existat dintotdeauna; nu a fost niciodată un timp în care El să nu fi existat. Deși a venit în lumea aceasta și a luat asupra Sa natura noastră umană, Isus Și-a păstrat întotdeauna natura divină și, în anumite momente, a făcut lucruri care dezvăluiau divinitatea Sa.

Acest adevăr a fost important pentru Ioan, motiv pentru care, când a relatat minunile lui Isus, Ioan le-a folosit pentru a arăta divinitatea Domnului Hristos. Isus nu doar că a spus lucruri care transmiteau divinitatea Sa, dar Și-a susținut declarațiile prin acțiuni.

Studiul din această săptămână analizează trei mari semne ale divinității lui Isus. Uimitor este că în fiecare caz au existat oameni care nu au crezut minunea sau nu i-au înțeles semnificația. Pentru unii a fost o ocazie de respingere a Domnului Isus; pentru alții, ocazia de a-și închide și mai tare ochii; iar pentru alții, împrejurarea de a plănui moartea lui Isus. Însă pentru câțiva a fost momentul de a crede că Isus era Mesia.

Duminică, 6 octombrie

HRĂNIREA CELOR CINCI MII

În Ioan 6:4,5, apostolul urmărește cu tot dinadinsul să precizeze că hrănirea celor cinci mii de oameni s-a petrecut în apropierea Paștelui. Paștele era comemorarea eliberării lui Israel din Egipt. Mielul pentru Paște înlocuia primul născut sortit morții. Această jertfă simboliza moartea Domnului Isus pentru noi. Pe cruce, pedeapsa pe care o meritam pentru păcatele noastre a căzut, în schimb, asupra lui Isus. Domnul Hristos, Paștele nostru, a fost într-adevăr ucis pentru noi (1 Corinteni 5:7).

„El a suportat vina călcării legii și ascunderea feței Tatălui Său, până când inima i-a fost sfâșiată și viața i-a fost zdrobită. Această jertfă întreagă a fost adusă pentru ca păcătoșii să poată fi răscumparați” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 540).

1. Citește Ioan 6:1-14. Ce paralele găsești aici între Isus și Moise? Ce lucru a făcut Domnul care le reamintea oamenilor de eliberarea strămoșilor lor prin lucrarea lui Moise?

Ioan 6:1-14

- 1 După aceea Isus S-a dus dincolo de Marea Galileii, numită Marea Tiberiadei.
- 2 O mare gloată mergea după El pentru că vedea semnele pe care le făcea cu cei bolnavi.
- 3 Isus S-a suit pe munte și ședea acolo cu ucenicii Săi.
- 4 Paștile, praznicul iudeilor, era aproape.
- 5 Isus Și-a ridicat ochii și a văzut că o mare gloată vine spre El. Și a zis lui Filip: „De unde avem să cumpărăm pâini ca să mănânce oamenii aceștia?”
- 6 Spunea lucrul acesta ca să-l încerce, pentru că știa ce are de gând să facă.
- 7 Filip I-a răspuns: „Pâinile pe care le-am putea cumpăra cu două sute de lei, n-ar ajunge ca fiecare să capete puținel din ele.”
- 8 Unul din ucenicii Săi, Andrei, fratele lui Simon Petru, I-a zis:
- 9 „Este aici un băiețel care are cinci pâini de orz și doi pești; dar ce sunt acestea la atâția?”
- 10 Isus a zis: „Spuneți oamenilor să șadă jos.” În locul acela era multă iarbă. Oamenii au șezut jos, în număr de aproape cinci mii.
- 11 Isus a luat pâinile, a mulțumit lui Dumnezeu, le-a împărțit ucenicilor, iar ucenicii le-au împărțit celor ce ședeau jos; de asemenea, le-a dat și din pești cât au voit.
- 12 După ce s-au saturat, Isus a zis ucenicilor Săi: „Strângeți firimiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic.”
- 13 Le-au adunat deci și au umplut douăsprezece coșuri cu firimiturile care rămăseseră din cele cinci pâini de orz, după ce mâncaseră toți.
- 14 Oamenii aceia, când au văzut minunea pe care o făcuse Isus, ziceau: „Cu adevărat, Acesta este Prorocul cel așteptat în lume.”

Numeroase detalii Îl prezintă pe Isus în paralel cu Moise. Perioada Paștelui (Ioan 6:4) face trimitere la marele exod din Egipt. Isus urcă pe un munte (Ioan 6:3) la fel cum Moise a urcat pe Sinai. Isus îl testează pe Filip (Ioan 6:5,6) la fel cum israeliții au fost testați în pustiu.

Înmulțirea pâinilor (Ioan 6:11) amintește de mană. Adunarea resturilor (Ioan 6:12) amintește de adunarea manei de către israeliți. Se strâng 12 coșuri de resturi (Ioan 6:13), în corespondență cu numărul 12 al semințiilor lui Israel. Iar comentariul oamenilor că Isus este profetul așteptat în lume (Ioan 6:14) corespunde cuvintelor lui Moise: „un proroc ca mine [Moise]”, din Deuteronomul 18:15. Toate acestea indică faptul că Isus, în calitate de noul Moise, a venit să Își elibereze poporul.

Prin urmare Ioan Îl arată pe Domnul Isus făcând nu doar semne și minuni, ci făcând semne și minuni care, în contextul lor, ar fi trebuit să aibă o semnificație specială pentru cei din poporul evreu. El le arăta, în esență, divinitatea Lui.

Citește Isaia 53:4-6 și 1 Petru 2:24. Ce mare adevăr ne învață aceste texte despre Isus ca Mielul lui Dumnezeu? De ce este acest adevăr cel mai important adevăr pe care îl putem cunoaște vreodată?

Luni, 7 octombrie

„Cu adevărat, acesta este prorocul”

2. Citește Ioan 6:14,15,26-36. Cum au reacționat oamenii la minune și cum a folosit Isus reacția lor pentru a încerca să le transmită cine era El?

Ioan 6:14,15,26-36

14 Oamenii aceia, când au văzut minunea pe care o făcuse Isus, ziceau: „Cu adevărat, Acesta este Prorocul cel așteptat în lume.”

15 Isus, fiindcă știa că au de gând să vină să-L ia cu sila ca să-L facă împărat, S-a dus iarăși la munte, numai El singur.

26 Drept răspuns, Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Mă căutați nu pentru că ați văzut semne, ci pentru că ați mâncat din pâinile acelea și v-ați săturat.

27 Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică și pe care v-o va da Fiul omului; căci Tatăl, adică însuși Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecetea Lui.”

28 Ei I-au zis: „Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?”

29 Isus le-a răspuns: „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela pe care L-a trimis El.”

30 „Ce semn faci Tu deci”, I-au zis ei, „ca să-l vedem și să credem în Tine? Ce lucrezi Tu?”

31 Părinții noștri au mâncat mană în pustiu, după cum este scris: „Le-a dat să mănânce pâine din cer.”

32 Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Moise nu v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer;

33 căci Pâinea lui Dumnezeu este aceea care Se coboară din cer și dă lumii viața.”

34 „Doamne”, I-au zis ei, „dă-ne totdeauna această pâine.”

35 Isus le-a zis: „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine nu va înseta niciodată.

36 Dar v-am spus că M-ați și văzut, și tot nu credeți.

Oamenii din Iudeea se așteptau la un mesia pământesc care să îi elibereze de sub asuprirea Imperiului Roman. Printre cele mai dificile lucruri într-un război sunt hrănirea trupelor și gestionarea răniților și a morților. Prin minunile Sale, Isus a arătat că putea rezolva ambele probleme.

Dar nu acesta era scopul minunii Sale. Episodul hrănirii celor cinci mii de oameni a creat oportunitatea de a ilustra că Isus este Pâinea vieții, că Dumnezeu Însuși a coborât din cer. „Eu sunt Pâinea vieții”, a spus El. „Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată” (Ioan 6:35).

Aceasta este prima dintre cele șapte declarații de tipul „Eu sunt” din Evanghelia după Ioan, unde formula „Eu sunt” este urmată de un nume predicativ („Pâinea vieții”, Ioan 6:35; „Lumina lumii”, 8:12; „Ușa”, 10:7,9; „Păstorul cel bun”, 10:11,14; „Învierea și Viața”, 11:25; „Calea, Adevărul și Viața”, 14:6; „adevărata Viță”, 15:1,5). Fiecare dintre acestea indică un adevăr important despre Isus. Declarațiile de tipul „Eu sunt” fac trimitere înapoi la Exodul 3, unde Dumnezeu Se prezintă lui Moise drept „Eu sunt” (compară cu Ioan 8:58). Isus este marele „Eu sunt”.

Dar oamenii nu au înțeles aceste lucruri.

„Inimile lor nemulțumite se frământau de ce, dacă putea să facă atâtea minuni cum văzuseră ei, nu ar fi putut El să dea sănătate, forță și bogăție întregului Său popor, să-l elibereze de opresori și să-l înalțe în putere și onoare? Faptul că El Se declara Trimisul lui Dumnezeu și refuza totuși să fie împăratul lui Israel era o taină pentru ei. Refuzul Lui era greșit interpretat. Mulți au ajuns la concluzia că nu îndrăzneau să-Și confirme pretențiile pentru că El Însuși Se îndoia de caracterul divin al misiunii Sale. În felul acesta își deschideau inima pentru necredință și semintele pe care le semăna Satana au rodit înțelegerere greșită și necredință” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 385).

Ei căutau beneficii materiale în locul adevărului care dăinuie pentru viața veșnică. Aceasta este o capcană în care putem cădea toți dacă nu suntem atenți.

Ce faci practic pentru a evita să fii acaparat de lucrurile materiale?

Marti, 8 octombrie

Vindecarea orbului (I)

3. Citește Ioan 9:1-16. De ce credeau ucenicii că orbise acest om și cum le-a corectat Isus convingerile greșite?

Ioan 9:1-16

- 1 Când trecea, Isus a văzut pe un orb din naștere.
- 2 Ucenicii Lui L-au întrebat: „Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?”
- 3 Isus a răspuns: „N-a păcătuit nici omul acesta nici părinții lui; ci s-a născut așa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.
- 4 Cât este ziua, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze.
- 5 Cât sunt în lume, sunt Lumina lumii.”
- 6 După ce a zis aceste vorbe, a scuipat pe pământ și a făcut tină din scuipat. Apoi a uns ochii orbului cu tina aceasta
- 7 și i-a zis: „Du-te de te spală în scăldătoarea Siloamului” (care tâlmăcit înseamnă: Trimis). El s-a dus, s-a spălat și s-a întors văzând bine.
- 8 Vecinii și cei ce-l cunoscuseră mai înainte ca cerșetor, ziceau: „Nu este acesta cel ce ședea și cerșea?”
- 9 Unii ziceau: „El este.” Alții ziceau: „Nu; dar seamănă cu el.” Și el însuși zicea: „Eu sunt.”
- 10 Deci i-au zis: „Cum ți s-au deschis ochii?”
- 11 El a răspuns: „Omul acela, căruia I se zice Isus, a făcut tină, mi-a uns ochii și mi-a zis: „Du-te la scăldătoarea Siloamului și spală-te.” M-am dus, m-am spălat și mi-am câpătat vederea.”
- 12 „Unde este Omul acela?”, l-au întrebat ei. El a răspuns: „Nu știu.”
- 13 Au adus la farisei pe cel ce fusese orb mai înainte.
- 14 Și era o zi de Sabat când făcuse Isus tină și-i deschisese ochii.
- 15 Din nou, fariseii l-au întrebat și ei cum și-a câpătat vederea. Și el le-a zis: „Mi-a pus tină pe ochi, m-am spălat, și văd.”

16 Atunci unii din farisei au început să zică: „Omul acesta nu vine de la Dumnezeu, pentru că nu ține Sabatul.” Alții ziceau: „Cum poate un Om păcătos să facă asemenea semne?” Și era dezbinare între ei.

Ucenicii făceau o legătură directă între boală și păcat. Mai multe pasaje din Vechiul Testament indică această înțelegere (compară cu Exodul 20:5; 2 Împărați 5:15-27; 15:5; 2 Cronici 26:16-21), dar istoria de viață a lui Iov ar fi trebuit să îi facă să se întrebe cu mai multă atenție dacă exista întotdeauna o astfel de legătură.

Isus clarifică lucrurile, fără să nege o legătură între păcat și suferință, dar în cazul acesta făcând trimitere la un scop mai înalt, acela că Dumnezeu avea să fie glorificat prin vindecare. Relatarea conține asemănări cu narațiunea creației: așa cum Dumnezeu a făcut primul om din țărâna pământului (Geneza 2:7) și Isus face lut pentru a-i reda orbului ceea ce îi lipsea încă din pânțelele mamei.

În Matei, Marcu și Luca narațiunile despre minuni respectă un tipar: exprimarea problemei, aducerea persoanei la Isus, vindecarea și apoi recunoașterea vindecării prin laudă la adresa lui Dumnezeu.

În Ioan, acest fragment se încheie în Ioan 9:7. Dar, într-un mod specific lui Ioan, semnificația minunii devine un amplu subiect de dezbatere, ducând la o lungă interacțiune între omul vindecat și conducătorii religioși. Această discuție izbitoare se învârtă în jurul a două perechi de concepte opuse, dar întrepătrunse: păcatul-lucrările lui Dumnezeu și orbirea-vederea.

Până în Ioan 9:14 naratorul nu îi spune cititorului că Isus a realizat această vindecare în Sabat, fapt care, potrivit tradiției, nu Bibliei, încălca Sabatul. Prin urmare, Isus era considerat de către farisei un călcător al Sabatului. Concluzia lor a fost că El nu era de la Dumnezeu, pentru că, susțineau ei, „nu ține Sabatul”. Dar altora li se părea ciudat că un așa-zis păcătos putea face astfel de semne (Ioan 9:16).

Discuția nu este nici pe departe încheiată, dar deja apare dezbinarea. Orbului îi este din ce în ce mai clar cine este Isus, dar conducătorii religioși devin din ce în ce mai derutați sau orbi în legătură cu identitatea Lui reală.

În ce constă pericolul de a fi orbiți de propriile convingeri și tradiții?

Vindecarea orbului (II)

4. Citește Ioan 9:17-34. Ce întrebări au pus conducătorii și cum a răspuns orbul?

Ioan 9:17-34

17 Iarăși au întrebat pe orb: „Tu ce zici despre El, în privința faptului că ți-a deschis ochii?” „Este un proroc”, le-a răspuns el.

18 Iudeii n-au crezut că fusese orb și că își câpătase vederea, până n-au chemat pe părinții lui.

19 Și când i-au venit părinții, i-au întrebat: „Acesta este fiul vostru care spuneți că s-a născut orb? Cum, dar, vede acum?”

20 Drept răspuns, părinții lui au zis: „Știm că acesta este fiul nostru și că s-a născut orb.

21 Dar cum vede acum sau cine i-a deschis ochii, nu știm. Întrebați-l pe el; este în vârstă, el singur poate vorbi despre ce-l privește.”

22 Părinții lui au zis aceste lucruri pentru că se temeau de iudei; căci iudeii hotărâseră acum că, dacă va mărturisi cineva că Isus este Hristosul, să fie dat afară din sinagogă.

23 De aceea au zis părinții lui: „Este în vârstă, întrebați-l pe el.”

24 Fariseii au chemat a doua oară pe omul care fusese orb și i-au zis: „Dă slavă lui Dumnezeu: noi știm că Omul acesta este un păcătos.”

25 El a răspuns: „Dacă este un păcătos, nu știu; eu una știu: că eram orb, și acum văd.”

26 Iarăși l-au întrebat: „Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii?”

27 „Acum v-am spus”, le-a răspuns el, „și n-ați ascultat. Pentru ce voiți să mai auziți încă o dată? Doar n-ați vrea să vă faceți și voi ucenicii Lui!”

28 Ei l-au ocărât și i-au zis: „Tu ești ucenicul Lui, noi suntem ucenicii lui Moise.

29 Știm că Dumnezeu a vorbit lui Moise, dar Acesta nu știm de unde este.”

30 „Aici este mirarea”, le-a răspuns omul acela, „că voi nu știți de unde este, și totuși El mi-a deschis ochii.

31 Știm că Dumnezeu n-ascultă pe păcătoși; ci, dacă este cineva temător de Dumnezeu și face voia Lui, pe acela îl ascultă.

32 De când este lumea, nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere.

33 Dacă Omul acesta n-ar veni de la Dumnezeu, n-ar putea face nimic.”

34 „Tu ești născut cu totul în păcat”, i-au răspuns ei, „și vrei să ne înveți pe noi?” Și l-au dat afară.

Această secțiune lungă din Ioan 9 este singura parte din Ioan unde Isus nu este principalul actor de pe scenă, deși este cu siguranță subiectul discuției. La fel cum istorisirea a început cu întrebarea despre păcat (Ioan 9:2), fariseii cred că Isus este păcătos pentru că a vindecat în Sabat (Ioan 9:16,24) și îl vor defăima pe omul vindecat spunând că este „născut cu totul în păcat” (Ioan 9:34).

Are loc o interesantă răsturnare de situație. Orbul ajunge să vadă din ce în ce mai mult, nu doar fizic, ci și spiritual, pe măsură ce îi crește aprecierea față de Isus și credința în El. Spre deosebire de el, fariseii orbesc tot mai mult în înțelegerea lor, fiind mai întâi împărțiți cu privire la Isus (Ioan 9:16) și apoi neștiind de unde vine (Ioan 9:29).

În același timp, relatarea acestei minuni îi dă lui Ioan șansa de a ne spune cine este Isus. Tema semnelor se intersectează în Ioan 9 cu alte teme din evanghelie. Ioan afirmă din nou că Isus este Lumina lumii (Ioan 9:5; compară cu Ioan 8:12). Apare tema originii misterioase a lui Isus. Cine este, de unde vine și care este misiunea Lui (Ioan 9:12,29; compară cu Ioan 1:14). Moise, la care se mai face referire, apare și în acest capitol (Ioan 9:28,29; compară cu Ioan 5:45,46 și Ioan 6:32). În cele din urmă avem tema răspunsului mulțimii. Unii iubesc întunericul mai mult decât lumina, în timp ce alții răspund cu credință (Ioan 9:16,18,35-41; compară cu Ioan 1:9-16; 3:16-21; 6:60-71).

Ceea ce este înfricoșător aici este orbirea spirituală a conducătorilor religioși. Un cerșetor cândva orb poate declara: „De când este lumea, nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. Dacă omul acesta n-ar veni de la Dumnezeu, n-ar putea face nimic” (Ioan 9:32-33). Dar conducătorii religioși, călăuzele spirituale ale poporului, cei care ar fi trebuit să fie primii care să Îl recunoască pe Isus și să Îl accepte ca Mesia, deși au dovezi puternice nu pot vedea lucrul acesta. Sau nu vor de fapt să vadă. Ce avertizare puternică referitoare la modul în care ne poate înșela inima noastră!

Citește 1 Corinteni 1:26-29. Cum se împlinesc azi cuvintele scrise de apostolul Pavel?

Joi, 10 octombrie

Învierea lui Lazăr

Capitolul 11 din Ioan este plin de tristețe – vestea tristă a îmbolnăvirii unui prieten drag (Ioan 11:1-3); plângerea morții lui (Ioan

11:19,31,33); lamentația surorilor că Lazăr nu ar fi murit dacă Isus ar fi fost prezent (Ioan 11:21,32) și chiar lacrimile lui Isus (Ioan 11:35).

Dar Isus așteptase două zile înainte de a porni la drum spre Lazăr (Ioan 11:6), lăsând chiar să se înțeleagă că Se bucura că nu Se dusesese mai devreme (Ioan 11:14,15). Aceasta nu era din nepăsare, ci pentru a manifesta slava lui Dumnezeu.

Când ajungem la Ioan 11:17-27, Lazăr era deja mort de patru zile. Trupul lui începuse să putrezească și, după cum a spus Marta, să miroasă „greu, căci este mort de patru zile” (Ioan 11:39). Fără îndoială, întârzierea lui Isus nu a făcut decât să sporească elementul șocant al minunii. Să învie un cadavru în putrefacție? Ce altă dovadă ar fi putut Isus aduce că era într-adevăr Dumnezeu Însuși?

Și, ca Dumnezeu, ca Acela care a creat viața de la început, Isus avea putere asupra morții. Prin urmare, Isus Se folosește de această ocazie, cea a morții lui Lazăr, pentru a face cunoscut un adevăr fundamental despre Sine: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată” (Ioan 11:25,26).

5. Citește Ioan 11:38-44. Cum a demonstrat Isus afirmațiile Sale?

Ioan 11:38-44

38 Isus S-a înfiorat din nou în Sine și S-a dus la mormânt.

Mormântul era o peșteră la intrarea căreia era așezată o piatră.

39 „Dați piatra la o parte”, a zis Isus. Marta, sora mortului, I-a zis:

„Doamne, miroase greu, căci este mort de patru zile.”

40 Isus i-a zis: „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?”

41 Au luat, dar, piatra din locul unde zăcea mortul. Și Isus a ridicat ochii în sus și a zis: „Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat.

42 Știam că totdeauna Mă ascuți; dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis.”

43 După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas tare: „Lazăre, vino afară!”

44 Și mortul a ieșit cu mâinile și picioarele legate cu fâșii de pânză și cu fața înfășurată cu un ștergar. Isus le-a zis: „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă.”

La fel cum Isus a arătat că El este Lumina lumii (Ioan 8:12; 9:5) prin faptul că i-a redat orbului vederea (Ioan 9:7), tot la fel, aici, îl învie pe Lazăr (Ioan 11:43,44), demonstrând că El este Învierea și Viața (Ioan 11:25).

Această minune, mai mult decât oricare alta, face trimitere la Isus ca Dătător al vieții, ca Dumnezeu Însuși. Ilustrează categoric tema lui Ioan că Isus este Fiul divin al lui Dumnezeu și că, dacă vom crede, putem avea viața în El (Ioan 20:30,31).

Totuși, când ajungem la finalul acestei istorisiri incredibile (Ioan 11:45-54), în care mulți care au văzut au crezut (Ioan 11:45), descoperim o ironie puternică, dar tristă. Isus arată că poate să readucă morții la viață, în timp ce unii cred că Îl pot opri *omorându-L*? Ce exemplu de cusur omenesc în contrast cu înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu!

Vineri, 11 octombrie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus, capitolele 41, 58, 59

„Viața lui Hristos, care dă viață lumii, este în cuvântul Său. Prin cuvântul Său a vindecat Hristos bolile și a alungat demonii; prin cuvântul Său a liniștit marea și a înviat morții, iar oamenii mărturiseau că în cuvântul Său era putere. El a rostit cuvântul lui Dumnezeu așa cum îl rostise prin toți profeții și învățătorii din Vechiul Testament. Întreaga Biblie este o manifestare a lui Hristos și Mântuitorul dorea să vindece prin cuvânt credința urmașilor Săi. Atunci când prezența Sa vizibilă urma să se retragă, Cuvântul avea să fie izvorul puterii lor. Asemenea Domnului lor, ei trebuiau să trăiască «prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu» (Matei 4:4).

După cum viața fizică se susține prin hrană, tot așa și viața spirituală se susține prin Cuvântul lui Dumnezeu. Și orice om trebuie să primească viață din Cuvântul lui Dumnezeu, care i se adresează. După cum trebuie să mâncăm noi înșine ca să primim substanțe nutritive, tot astfel trebuie să primim personal Cuvântul. Nu trebuie să-l primim numai prin intermediul altei minți. Ar trebui să studiem Biblia cu atenție, cerând de la Dumnezeu ajutorul Duhului Sfânt ca să înțelegem Cuvântul Său” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 390).

Zilnic: Luca 17 – 23; Calea către Hristos, capitolul 2

Ce pildă a spus Domnul pentru cei ce îi „disprețuiau pe ceilalți”?

Cu ce ocazie ucenicii „n-au înțeles nimic” și de ce?

Cum a arătat Moise că morții învie?

Ce a predicat Domnul Isus în drum spre Golgota?

În ce situație sunt în zadar toate silințele pentru înălțarea omenirii?